

Η πίστη είναι σχέση και μια μορφή εκδήλωσης της σχέσης αυτής είναι η λατρεία μέσω των μυστηρίων της Εκκλησίας. Αυτή την υπέρτατη σχέση καλούμαστε να επαναπροσδιορίσουμε και να θέσουμε νέα θεμέλια για την ωφέλεια της ψυχής μας μέσω της καρποφορίας του πνευματικού αγώνα. Αλήθεια όμως ποια είναι η σχέση που έχουμε με τον ίδιο το βασιλιά της δόξης και σωτήρα Χριστό;

Κάθε σχέση που αναπτύσσουν οι άνθρωποι έμμεσα ή άμεσα παίρνει κάποιον χαρακτήρισμό. Η σχέση δυστυχώς με τον Χριστό αποκτά χαρακτήρα συναλλαγής και φαρισαϊσμού ενώ θα έπρεπε να είναι σχέση προσφοράς και απρουπόθετης δοτικότητας, αγάπης και λατρείας προς τον ίδιο τον δημιουργό. Η ώρα της προσευχής γίνεται ώρα συναλλαγής: τι θα κάνω για να μου δώσεις, και αν μου πάρεις σε απορρίπτω. Με λίγα λόγια εκείνη την ώρα γινόμαστε ειδωλολάτρες δεν μιλάμε στον Χριστό αλλά σε κάποιον αόρατο δημιουργήμα της φαντασίας μας που απλά το πλάθουμε στα δικά μας μέτρα για να μην ταραξουμε τον εγωισμό μας.

Αυτόν τον Θεό απορρίπτουν οι άθεοι και καλά κάνουν διότι τέτοιος Θεός απλά δεν υπάρχει. Έναν Θεό που δεν μου κάνει τα χατίρια του εγωισμού μου παύει να υπάρχει για μένα άρα το γυρνάω στην αθεΐα. Οι άθεοι αγνοούν το Θεό όπως πραγματικά είναι, απορρίπτουν κάποιον Θεό του μυαλού τους. Αν γνώριζαν πραγματικά το Χριστό τα πράγματα θα ήταν διαφορετικά. Δεν θέλω τον Χριστό

στις μέρες μας μεταφράζεται “δεν τον γνωρίζω”. Ζούμε στην ουσία προ-χριστιανικά χρόνια και η μάθηση κατήχησης είναι περισσότερο αναγκαία απο πότε. Στην επιλογή του αθεϊσμού σαν φίλαυτο αποτέλεσμα αποκαλύπτεται η αποκορύφωση της υπέρτατης προσωπικής πλάνης με εγωιστικά μέσα και σταθμά. Με την ίδια λογική απορρίπτω τον πατέρα που με έφερε στον κόσμο διότι δεν μου κάνει ότι θέλω. Εκεί σπάνε και τα θερμόμετρα της έπαρσης και της φιλαυτίας. Εμείς όμως ελέγχουμε την ζωή μας μόνο στο πλαίσιο της ελευθερίας επιλογών και όχι της βαθύτερης πνευματικής γνώσης προς ωφέλεια. Τι είναι ωφέλιμο για εμάς το γνωρίζει ο Θεός, τώρα αν θα το επιλέξουμε αυτό έγκειται στην ελευθερία επιλογής που μας έχει δώσει ως δώρο. Δηλαδή να πάρω θέση στην απόφαση.

Η αληθινή πραγματική σχέση με τον Χριστό είναι ένα μεγαλείο. Σχέση προσωπική και αναλογική στο δρόμο προς την αλλαγή και την Θέωση όπου σε αυτόν το δρόμο συναποφασίζει ο άνθρωπος με τον Θεό την εξέλιξη της διαδρομής αλλά με αποτέλεσμα τον ίδιο σκοπό. Τον λατρεύεις όχι για την αποκλειστικότητα της σωτηρίας, αλλά γιατί είναι Πατέρας,δημιουργός, φως , αλήθεια και ζωή αυτή που σου δίνει ακόμα και η αναπνοή του περνάει από εκείνον. «Πάσα πνοή αινεσάτω τον Κύριο».

Αν θυμηθούμε τα λόγια του πατρός Παΐσιου όταν προσευχόταν σε μικρή ηλικία και έλεγε “Ακόμα και άνθρωπος να είσαι Χριστέ μου αξίζει να σε αγαπήσω και να αφιερώσω την ζωή μου για σένα”, η πρόταση αυτή ξεχειλίζει με αγάπη και ρευστοποίηση του εαυτού να δοθεί σε κάτι απόλυτα χωρίς συμφωνίες και προκαταλήψεις. Είναι εκείνος που σε έφερε στον κόσμο ως καρπό αγάπης και δημιουργίας. Ο Χριστός δεν σώζει για αυτά που κάνει αλλά για αυτό που είναι. Η σχέση λοιπόν μαζί του και ο διάυλος επικοινωνίας περνάει πρώτα από την ταπείνωση και την μετάνοια ώστε να αρχίσει η ακτινοβολίας της σχέσης αυτής. Το πρώτο βήμα είναι να αφεθούμε στην σχέση ώστε να μπορέσουμε να αντικρίσουμε τις αποκαλύψεις Του στην ζωή μας και να τις χρησιμοποιήσουμε για ωφέλεια. Η σχέση με τον Χριστό είναι προσωπική και το άνοιγμα σε εκείνον γίνεται μαζί Του: “ Κύριε εαν θέλεις δυνασαι με καθαρίσαι , γεννηθήτω το θέλημα σου εν εμοί”. Το δεύτερο σκέλος μπορεί να έχει και δυσάρεστες συνέπειες αλλά αυτές είναι στο πλαίσιο της σωτηρίας και της ωφέλεια μας να προσπελάσουμε το στάδιο της κάθαρσης και φώτισης ώστε βιώσουμε την θέωση ως ευχαριστιακή και οντολογική κατάσταση και όχι ως κατάκτηση και κέρδος.

Ο δρόμος δεν είναι στρωμένος με ροδοπέταλα αλλά το σίγουρο είναι οτι τα ροδοπέταλα και οι δόξες είναι στο τέλος της διαδρομής όταν προσπεράσεις σαν πραγματικός αγωνιστής τις δυσκολίες και τότε ο Κύριος θα σε στεφανώσει με την δόξα του. Η πορεία του ανθρώπου προς την θέωση δεν μπορεί να παρακάμψει τον

Σταυρό. Για αυτό και ο Χριστός κάνει σταυρική υποδοχή στον άνθρωπο. Χωρίς σταυρό ανάσταση δεν υπάρχει .

Ανοίγουμε την καρδιά μας να μπει ο Χριστός μέσα μας και εμείς σε εκείνον τότε η σχέση δομείται και έχει ωφέλιμα χαρακτηριστικά αυτό συμβαίνει στο μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας πέρνουμε Χριστό μέσα μας ώστε να μας φωτίσει και να αγιάσει τον αγώνα μας. Η Θεία κοινωνία είναι αυτή που καλούμαστε να μετέχουμε και να γίνουμε κοινωνοί της θείας χάριτος. Μπαίνω σε μια σχέση σημαίνει αφήνω κάτι πίσω μου , αυτό που θα αφήσουμε θα είναι θα είναι ο παλιός μας εαυτός και τα πάθη που μολύνουν την ύπαρξή μας και της κόβουν το δρόμο. Εδω έρχεται και το μυστήριο της εξομολόγησης αφήνουμε και πετάμε τον παλιό μας εαυτό ώστε η σχέση μας με το Χριστό να γίνεται όλο ένα περισσότερο αποκαλυπτική. Ας αφεθούμε λοιπόν σε αυτή την υπέρτατη προσωπική σχέση μεταμόρφωσης και σωτηρίας. Ο θάνατος μπορεί να είναι κοντά και εαν είναι και αιφνίδιος αλίμονο μας , διότι περιθώρια για μετάνοια δεν θα μπορέσουν να υπάρξουν. Όταν κάποτε ένας μοναχός είδε μετά απο μεταθανάτια εμπειρία τι θα περάσει η ψυχή του ανθρώπου μετά τον θάνατο κλείστηκε στο κελί του 12 χρόνια κλαίγοντας. Μήπως ήρθε η ώρα να ανοίξουμε την ψυχή μας στην υπέρτατη αυτή σχέση ; Η ευθύνη της πρόσκλησης αυτής όπως και η σχέση είναι προσωπική. Καλό αγώνα !

Πηγή:euxh.gr